

Beeld/spraak

Luc GORDTS / Jozefien VAN HUFFEL

OUDENAKEN | Bladzijden die al jaren geen licht meer zagen, zinnen die enkel zwijgen, tijdschriften uit een lang vervlogen tijd – plotseling mochten ze toch nog verhuizen. In het portaal van de Sint-Pieters-Bandenkerk in Oudenaken staat sinds kort immers een weggeefkast. Vergeten woorden doen er opnieuw glimlachen, stoffige lectuur verfrist. Zoals soms ook gebeurt voorbij het portaal. Dan blaast iemand het stof weg. Ziet iemand het licht. En gaan lang vervlogen woorden ineens verfrissend klinken.

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen in deze krant? U kan schrijven of mailen (met vermelding van uw naam en adres) naar: **KERK & leven**, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of lezersbrieven@kerknet.be

Verstaanbaarheid

KERK & leven, 19 AUGUSTUS 2015

Hoewel er niets fout wordt beweerd in het artikel *Wie oren heeft, hij hore*, wordt er voorbijgegaan aan het echte probleem van de slechte verstaanbaarheid van de sprekers in vele kerken. Zowel bij een goede als bij een minder goede geluidsinstallatie is het essentieel dat men in de microfoon praat alsof men aan een ijsje likt. Dat betekent dat de microfoon zich op korte afstand van de lippen moet bevinden, dus niet tien of twintig centimeter lager. Ook moet men niet met het hoofd naar links of rechts draaien tijdens het praten (waarbij men verkeerd meent begeesterend over te komen). Duidelijk en traag praten is uiteraard ook een must.

Die eenvoudige regels worden echter stevast met voeten getreden en dan krijgt de geluidsinstallatie steeds de schuld. Het is echter de spreker die zich moet aanpassen aan de technologie. Spijtig genoeg reageren velen zeer negatief bij opmerkingen

of voorstellen. Vooral gelegenheidssprekers, bij begrafenissen bijvoorbeeld, gaan meestal de mist in. Dat is zeer spijtig.

Louis VINGERHOETS, Keerbergen

Eenvoud

KERK & leven, 12 AUGUSTUS 2015

In haar *Klapstoel*-interview zegt Annelien Boone (IJD) zeer terecht: „Daardoor ging ik beseffen dat geluk schuilt in het eenvoudige.” Mijn generatie kende als kind enkel oorlog, bezetting en naoorlogse schaarste. Zonder het eigenlijk goed te beseffen, werden wij als kind ervan doordrongen dat gelukkig zijn inderdaad schuilt in eenvoud, soberheid en onthechting, alsook in waardering en erkentelijkheid voor wat het leven je dagelijks toch nog bieden kan.

Als je dat meekrijgt als geestelijke bagage, dan ben je goed opgewassen tegen wat je in het latere leven allemaal te wachten staat. De consumptiesamenleving, ontstaan in de golden sixties, heeft onze generatie

dan ook nooit sterk aangesproken. Al die plotse overvloed, was dat wel nodig? En tot wat heeft het ons geleid? Niet tot veel welzijn, maar tot hebzucht, na-ijver, stress, gejaagdheid, de *ratrace* en zelfs *burn-out*. Is die prijs niet te hoog?

Roger JANSOONE, Ichtegem

Kerkgebouw

KERK & leven, 19 AUGUSTUS 2015

De lezersbrief van André Polspoel is een goedbedoeld pleidooi, maar zet het kerkgebouw buitenspel. Als onze kerken geen begrafenissen meer hoeven te omkaderen, waarvoor zijn die gebouwen er dan nog? De occasionele zondagsviering voor vijftientwintig mensen? Een of twee kerkelijke huwelijken per jaar?

Een kerk is allereerst het huis van God, waarin de sacraliteit van het gebeuren de aanwezigen aanspreekt en ontroert. Waar aloude en nieuwe melodieën, begeleid door een dreunend orgel, en gebeden met een goede akoestiek ons hart een transcendente verwijzing aanbieden.

Waar bij begrafenissen ook eerbiedig en esthetisch een katafalk met brandende kaarsen staat opgesteld. Een crematorium uit beton, aluminium en glas biedt nooit de solemniteit van een plechtige viering.

Uiteraard mogen gelovigen overal bidden en kruistekens maken wanneer ze daar in een bepaalde context de moed toe hebben. Een christelijke uitvaart hoort thuis in een kerk, waar iedereen – ook ongelovigen en randkerkelijken – welkom is. Zou dit hen dan nooit dichterbij brengen?

Guy VAN HAELST, Mechelen

Gebedsdiensten

KERK & leven, 19 AUGUSTUS 2015

Graag reageer ik even op de lezersbrief van Sylvine Brasseur. Als mgr. Léonard stelt dat een gebedsviering nooit de eucharistie vervangt, bedoelt hij dat de eucharistieviering als her-nieuwing van het Laatste Avondmaal, samen met de priester, oneindig meer genade geeft dan een gebedsviering. Dat het

uitdelen van de communie bij elke gebedsviering toegelaten is, is echter vanzelfsprekend, omdat Christus tijdens zijn openbare leven ook geregeld omging en met 'zondaars'.

Daarbij wil ik voor de vele niet-praktiserenden wel opmerken dat men zich niet verplicht moet voelen en dat men overtuigd moet zijn van de verhevenheid van deze godsontmoeting.

Alfons VAN DEN BERGH, De Haan

Advertentie

*Promo's
vergelijken?*

Hoeft niet.

Onze prijzen zijn al aangepast.

colruyt
laagste prijzen